

अध्यात्म पराग

[२५० अध्यात्मकणिकाया]

: प्रकाशक :

वीतराग सत् साहित्य प्रसारक ट्रस्ट
भावनगर

: प्रकाशक :

वीतराग सत् साहित्य प्रसारक ट्रस्ट
५८०, नूनी माणिकवाडी,
भावनगर-३६४००२

प्रथम आवृत्ति : संवत् २०३६

प्रत : २०००

द्वितीय आवृत्ति : संवत् २०३७

प्रत : १०००

मूल्य रु. ३-००

(पडतर किंमतना ७५%)

: मुद्रक :

सुमति प्रिन्टिंग प्रेस
सोनगढ (सौराष्ट्र)

Thanks & Our Request

This shastra has been kindly donated by Jinita Shah, Nairobi, Kenya who has paid for it to be "electronised" and made available on the internet.

Our request to you:

- 1) We have taken great care to ensure this electronic version of [Adhyatma Paraag](#) is a faithful copy of the paper version. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.
- 2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

Version History

Version Number	Date	Changes
001	31 March 2007	First electronic version

पूज्य गुरुदेव श्री कान्छरवामी

પ્રકાશકીય નિવેદન

(દ્વિતીય આવૃત્તિ પ્રસંગે)

આ નાના અધ્યાત્મ-ગ્રંથની બે હજાર નકલ પ્રથમ આવૃત્તિની છપાયેલ, ત્યારે તુરત જ વેચાઈ ગઈ હતી અને ત્યારથી અત્યાર સુધીમાં અનેક મુમુક્ષુઓ તરફથી માંગણી રહ્યા કરી છે. વાંચકવર્ગમાં આ ગ્રંથ પ્રિય થવાથી અમોને પ્રમોદ થાય છે. તેથી આ બીજી આવૃત્તિનું પ્રકાશન કરવામાં આવેલ છે. સ્વાધ્યાય પ્રેમી મુમુક્ષુઓ અવશ્ય લાભ લ્યે તેવી ભાવના.

સં. ૨૦૩૭ આસો સુદ-૧૫
તા. ૧૩-૧૦-૮૧
ભાવનગર

શ્રી. ટ્રસ્ટીગણ
શ્રી વીતરાગ સત્ સાહિત્ય
પ્રસારક ટ્રસ્ટ

* અનુક્રમણિકા *

ક્રમ	વિષય	પૃષ્ઠાંક
૧.	પૂ. ગુરુદેવનાં વચનામૃત	૧
૨.	શ્રીમદ્ રાજચંદ્રજીનાં વચનામૃત	૨૦
૩.	શ્રી નિહાલચંદ્રજી સોગાનીજીનાં વચનામૃત	૩૦
૪	પૂ. બહેનશ્રીનાં વચનામૃત	૪૦

* અમારાં પ્રકાશનો *

ક્રમ	નામ	પ્રત
૧.	શ્રી પ્રવચનસાર ગુજરાતી	૧,૫૦૦
૨.	શ્રી પ્રવચનસાર હિન્દી	૨,૧૦૦
	શ્રી પ્રવચનસાર હિન્દી દ્વિતીય આવૃત્તિ	૨,૧૦૦
૩.	શ્રી પંચાસ્તિકાય ગુજરાતી	૧,૦૦૦
૪.	શ્રી પંચાસ્તિકાય હિન્દી	૨,૫૦૦
૫.	શ્રી સમયસાર નાટક હિન્દી	૩,૦૦૦
૬.	શ્રી અષ્ટ પાહુડ હિન્દી	૨,૦૦૦
૭.	શ્રી અનુભવ પ્રકાશ	૨,૧૦૦
૮.	શ્રી પરમાત્મ પ્રકાશ	૧,૧૦૦
	શ્રી પરમાત્મ પ્રકાશ દ્વિતીય આવૃત્તિ	૩,૦૦૦
૯.	શ્રી સમયસાર કલશ ટીકા હિન્દી	૨,૦૦૦
૧૦.	શ્રી આત્મ અવલોકન	૨,૦૦૦
૧૧.	શ્રી સમાધિતંત્ર ગુજરાતી	૨,૦૦૦
૧૨.	શ્રી બૃહદ્ દ્રવ્ય સંગ્રહ હિન્દી	૩,૦૦૦
૧૩.	શ્રી જ્ઞાનામૃત ગુજરાતી પ્રથમ આવૃત્તિ	૨,૦૦૦
	શ્રી જ્ઞાનામૃત ગુજરાતી દ્વિતીય આવૃત્તિ	૫,૦૦૦
૧૪.	શ્રી યોગસાર	૨,૦૦૦
૧૫.	શ્રી અધ્યાત્મ સંદેશ	૨,૦૦૦
૧૬.	શ્રી પદ્મનંદિ પંચવિંશતિ:	૩,૦૦૦
૧૭.	શ્રી સમયસાર ગુજરાતી	૩,૧૦૦
૧૮.	શ્રી સમયસાર હિન્દી	૨,૫૦૦
૧૯.	શ્રી અધ્યાત્મિક પત્રો (સ્વ. નિહાલચંદ્ર)	૩,૦૦૦
૨૦.	શ્રી દ્રવ્યદષ્ટિ પ્રકાશ ગુજરાતી	૧૦,૦૦૦
૨૧.	શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ ઉપાય ગુજરાતી	૨,૧૦૦
૨૨.	શ્રી કમળદ્ધ પર્યાય (ગુજરાતી)	૮,૦૦૦
૨૩.	શ્રી અધ્યાત્મ પરાગ પ્રથમ આવૃત્તિ	૨,૦૦૦
૨૪.	શ્રી ,, ,, બીજી આવૃત્તિ	૧,૦૦૦

ॐ

श्री सहगुरु देवाय नमः

* अध्यात्म कणिका *

(१)

नमः समयसाराय, स्वानुभूत्या यकासते,
चित्स्वभावाय भावाय, सर्वभावांतरच्छिदे.

(२)

पूर्णांनंदनो नाथ भरोसे (श्रद्धामां) न्यारे आवे
त्यारे पर्यायमां आनंदनी छेण आवे छे.

(३)

श्री धवलमां आवे छे के मतिज्ञान केवणज्ञानने
ज्वालावे छे. मतिज्ञानमां ज्ञाननो पोकार छे के केवणज्ञान
आवशे न.

(४)

पूर्णनी क्यूलात करे छे, ते पूर्ण थाय छे.

(५)

प्रभु तुम नष्टुग रीति, सौ देभता हो लाल,
निज सत्ताये शुद्ध, सौने पेभता हो लाल.

૨]

[અધ્યાત્મ કળિકા

(૬)

જ્યમ નિર્મળતા રે સ્ફટિક તણી,
તેમ જ જીવસ્વભાવ રે;
શ્રી જિનવીરે ધર્મ પ્રકાશિયો,
પ્રબળ કષાય અભાવ રે—

(૭)

જ્ઞાયકભાવ શુભાશુભ ભાવરૂપે થયો નથી તેથી
સમક્રિત થવાનો અવકાશ રહી ગયો છે.

(૮)

જ્ઞાયકભાવ શુભાશુભ ભાવરૂપે નહિ થયો હોવાથી
તેને પકડવામાં તને સહેલાઈ લાગશે.

(૯)

ત્રિકાળી ચીજ નજરે પડે તેને સમ્યક્દર્શન પથવી
શકે છે. સમ્યક્જ્ઞાન છે તે શુદ્ધાત્માનું પ્રકાશક છે, બધું
જાણે છે. સમ્યક્ચારિત્ર દાહક છે, તે અશુદ્ધિને બાળે છે.

(૧૦)

જેમ દરિયામાં ભરતી આવે છે, તેમ સંતોને
અતીન્દ્રિય આનંદની ભરતી પર્યાયમાં આવે છે.

(૧૧)

ભરતક્ષેત્રમાં ભગવાનના વિરહ પડ્યા. પણ
જગતનાં ભાગ્ય કે ભગવાનની વાણી રહી ગઈ, જેણે

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૩

કેવળીના વિરહ ભુલાવ્યા.

(૧૨)

ધર્મની જિજ્ઞાસાવાળાએ પહેલું શું કરવું ?
ચૈતન્યરત્નાકર એવા આત્માને પ્રથમ જાણવો.

(૧૩)

એક સમયનું સમ્યક્દર્શન ભવના અભાવના
ભણકાર લાવે છે.

(૧૪)

આખા વિશ્વ ઉપર જાણે કે તરતો હોય, એવો
આત્મા છે. કેવળજ્ઞાનીઓથી પણ જુદો અને તરતો
એવો આત્મા છે.

(૧૫)

અદ્વૈત પર્યાયમાં પૂર્ણ પરમાત્મા ભાસે છે.

(૧૬)

વીતરાગમાર્ગી વીતરાગતાથી જ ઊભો થાય છે.
વીતરાગના પંથે જતાં, વીતરાગતા હાથ આવે છે અને
સાદિ અનંતનાં સુખ મળે છે.

(૧૭)

આત્માને પર્યાય સહિત જુએ તે શુદ્ધનય છે, પર્યાય
સહિત જુએ તે અશુદ્ધનય છે. જેમાં એકપણું નજરમાં
આવે તે શુદ્ધનય, જેમાં બેપણું નજરમાં આવે તે
અશુદ્ધનય.

૪]

[અધ્યાત્મ કણિકા

(૧૮)

અનંતકાળમાં ન પાડ્યો હોય, એવો રાગથી
આંતરો પાડી લેજો.

(૧૯)

સમયસાર ભરતક્ષેત્રનું અદ્વિતીય ચક્ષુ છે, ભાગવત
શાસ્ત્ર છે, અબ્નેડ શાસ્ત્ર છે, અશરીરી થવાનું અને સિદ્ધ
થવાનું આ શાસ્ત્ર છે.

(૨૦)

શુભભાવની દષ્ટિ છોડીને સ્વરૂપની દષ્ટિ કરે છે તે
મર્દ છે. શુભભાવની દષ્ટિ છોડે નહિ તે તો નામર્દાઈ છે.

(૨૧)

ભાવેન્દ્રિયનો ઉઘાડ તે પરજ્ઞેય છે. તેને સ્વજ્ઞેયથી
બુદ્ધ પાડી, સ્વને જ્ઞેય બનાવે છે.

(૨૨)

સંસારનું બીજ ચૈતન્યસ્વભાવનું અજ્ઞાન તે રાગ-
દ્વેષનું કર્તૃત્વ મનાવે છે. રાગદ્વેષનું કર્તૃત્વ થતાં અકર્તા
એવો જ્ઞાતાદૃષ્ટાસ્વભાવ એની દષ્ટિમાં આવતો નથી.
તેથી પરિભ્રમણનું મૂળ એવું રાગદ્વેષનું કર્તૃત્વ એવું
અજ્ઞાન એ જ સંસારનું બીજ છે.

(૨૩)

મુક્તિનું કારણ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર તે જ્ઞાન-
માત્ર જ પર્યાય છે. તેમાં રાગમાત્રનો અભાવ છે. માટે

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૫

તેને જ્ઞાનમાત્ર કહ્યું છે. જ્ઞાનમાત્ર કહેતાં રાગમાત્રનો અભાવ બતાવે છે, પણ તેમાં દર્શન, શાંતિ, આનંદ આદિનો અવિનાભાવ છે તેથી તે જ્ઞાનમાત્ર પર્યાય જ મુક્તિનું કારણ છે.

(૨૪)

ચિંતામણિ રત્ન નિજ પરમ પાવન પરમાત્માનું નિજ પરમ સ્વરૂપ તેના પ્રવાહની પરમ પ્રતીતિ અને તેમાં સ્થિરતા એ અમૂલ્ય ચિંતામણિ રત્ન છે કે જેનું મૂલ્યાંકન હોઈ શકે નહિ.

(૨૫)

શાંતિનો, સુખનો અને પરમાત્મા થવાનો ઉપાય અનંતગુણસ્વરૂપ આત્મા તેના એકરૂપ સ્વરૂપને દષ્ટિમાં લઈ, તેને (આત્માને) એકને ધ્યેય બનાવી, તેમાં એકાગ્રતાનો પ્રયત્ન કરવો એ જ પહેલામાં પહેલો શાંતિ, સુખનો ઉપાય છે.

(૨૬)

જેને પરથી છૂટવું હોય એટલે કે સ્વતંત્રતા મેળવવી હોય અને સ્વની સંપદામાં એકતા કરવી હોય, એણે પ્રથમથી જ સંજોગો અને વિકારોથી રહિત દષ્ટિ કરી, સ્વાભાવિક અને પરિપૂર્ણ એવા નિર્વિકાર સ્વભાવમાં સ્થિરતા કરવી, એ પરથી પૂર્ણપણે છૂટવાનો એકમાત્ર ઉપાય છે.

૬]

[અધ્યાત્મ ક્ષણિકા

(૨૭)

અનાદિ અનંત એક નિજ શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ તેનું સ્વસન્મુખ થઈ આરાધન કરવું તે જ પરમાત્મા થવાનો સાચો ઉપાય છે.

(૨૮)

ભાવશ્રુતજ્ઞાનરૂપ પરિણુમન કે જેમાં સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર સમાય છે તે ભાવશ્રુત જ્ઞાનરૂપ પરિણુમન અખંડ એક દ્રવ્યના આશ્રયે પ્રગટે છે, જે સર્વજ્ઞના સર્વ કથનનો સાર છે.

(૨૯)

સત્સમાગમ, સહજ સ્વભાવની સમજણ અને સહજ સરલતા વિના સંભવે નહિ; કારણ કે સહજ સ્વભાવ સરલ જ છે. તેથી સુખી થવા ઇચ્છનારે સહજ સ્વભાવ અને સહજ સરલતાની સંધિ કરવા સત્સમાગમ કરવો જોઈએ.

(૩૦)

એક આત્મદ્રવ્યમાં એક ગુણ અનંતશક્તિસંપન્ન છે. એવા અનંત ગુણ અનંતશક્તિસંપન્ન હોવાથી તેનો આધાર એવું એકરૂપ દ્રવ્ય તે દષ્ટિનું ધ્યેય છે.

(૩૧)

નિર્દોષ જેણે થવું હોય તેણે સદોષતા ક્ષણિક છે, ટળી શકે છે એવો નિર્ણય કરવો જોઈએ. અને સદોષતાના

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૭

સ્થાનમાં નિર્દોષતા લાવવી છે, તે નિર્દોષતા મારા સ્વક્ષેત્રમાં સ્વભાવરૂપે પૂર્ણપણે પડી છે, એમ નિર્ણય કરવો જોઈએ.

(૩૨)

પરમ અકષાય શાંતરસસ્વરૂપ આત્મા કે જે એવી શાંતરસ આદિ અનંતશક્તિનો પિંડ છે, એવા ચૈતન્યરૂપ હિમાલયનો આશ્રય કરતો જીવ સંસારની આકુળતારૂપ વિષમ આતાપને ટાળે છે.

(૩૩)

ઉપાદેય શુદ્ધાત્મા સિવાય ખીજા પાંચ દ્રવ્યો અને સંસારી જીવનું જ્ઞાન કરતા, જ્ઞાન કરનારને જ્ઞાન નથી તેમ સુખ નથી. શુદ્ધ સ્વભાવના જ્ઞાન કરનારને જ્ઞાન છે અને સુખ છે. માટે શુદ્ધાત્મા જ ઉપાદેય છે.

(૩૪)

અનેકાંત એ અમૃત છે કારણ સત્ સ્વપણે છે અને પરપણે નથી. તેમાં સ્વનું હોવું તે પરના અભાવભાવરૂપ હોવાથી સ્વની શાંતિ વેદાય છે, એ જ અમૃત છે.

(૩૫)

આત્મા સહજ આનંદસ્વરૂપ છે. તે ખરેખર દુઃખરૂપ નથી. કેમ કે પદાર્થનો સહજસ્વભાવ અવિકૃત હોય છે. તેથી અસલમાં દુઃખ નથી.

૯]

[અધ્યાત્મ કલ્પિકા

(૩૬)

પરિપૂર્ણ દ્રવ્યને લક્ષગત કરવામાં જે ભેદરૂપ જ્ઞાનનો પર્યાય, જે દ્રવ્યશ્રુત તરીકે છે તે સર્વશ્રુતપણાને પામે છે કેમ કે સર્વ સ્વભાવનો આધાર એવું જે અભેદ દ્રવ્ય તેને પકડવામાં તે નિમિત્ત થાય છે.

(૩૭)

આત્મામાં એક સુખશક્તિ નામનો ગુણ કે જેની અંતરશક્તિની મર્યાદા અનંત છે તેવા ગુણની ખુદ્ધિ વડે આત્મરૂપ દ્રવ્યનો આદર કરતો પાંચ ઇન્દ્રિયોના-ઇન્દ્રો આદિના વિષયોને પણ હેય જાણી છોડે છે.

(૩૮)

પાંચ બોલે પૂરો પ્રભુ.

પરમ પારિણામિક ભાવ છું.

કારણપરમાત્મા છું.

કારણ જીવ છું.

શુદ્ધોપયોગોહું

નિર્વિકલ્પોહું

(૩૯)

આત્માનુભવ થતાં જે મતિશ્રુતજ્ઞાન પ્રગટયું તેનું અચિંત્ય સામર્થ્ય છે. દ્રવ્યને પૂરું જાણે ને લોકાલોકને પણ જાણે, આવડું જ એનું સામર્થ્ય છે.

અધ્યાત્મ કશિકા]

[૯

(૪૦)

એના જ્ઞાનમાં સંઘરે તો ખરો કે આ ત્રિકાળી વસ્તુના આશ્રય વિના ત્રણકાળમાં કલ્યાણ થવાનું નથી. અને એના વિના જે કાંઈ થાય છે, તે એકાંતે નુકસાન જ છે.

(૪૧)

વર્તમાન ઉદયમાં જીવ એટલો બધો રચ્યોપચ્યો રહે છે કે ભાવિના સાદિ અનંતકાળમાં મારું શું થશે ? એ વિચાર પર એનું વજન નથી આવતું.

(૪૨)

વસ્તુની દૃષ્ટિ હશે તો મહા આનંદમાં મહાલશે, નહિ તો ચાર ગતિના ભયંકર દુઃખમાં પીલાશે.

(૪૩)

વસ્તુની સિદ્ધિ કરવા માટે જે નય છે, બાકી મોક્ષમાર્ગ તો એકને મુખ્ય કરતાં જ થાય છે. વહેવાર-નયની ઉપેક્ષા તે જ તેનું સાપેક્ષપણું છે.

(૪૪)

તીર્થંકરદેવની વાણીમાં પરિપૂર્ણતાના ભણુકાર કેમ આવે છે ? તીર્થંકરદેવ પોતે, હ્રસ્વસ્થ દશામાં હતા ત્યારે “ પૂર્ણ થાઉં, પૂર્ણ થાઉં ” એવા વારંવાર વિકલ્પ આવતા હતા. તે વિકલ્પના ક્ષણમાં જે પુણ્ય બંધાયું,

૧૦]

[અધ્યાત્મ કણિકા

તે પુણ્યના ફળરૂપે જે વાણી આવે છે, તેમાં પૂર્ણતાના જ રણુકાર આવે છે.

(૪૫)

એક ક્ષણભરના સ્વાનુભવથી જ્ઞાનીને જે કર્મો તૂટે છે, અજ્ઞાનીને લાખો ઉપાય કરતાં પણ એટલાં કર્મો તૂટતાં નથી. આમ સમ્યક્ત્વનો અને સ્વાનુભવનો કોઈ અચિંત્ય મહિમા છે, એમ સમજીને હે જીવ ! એની આરાધનામાં તત્પર થા.

(૪૬)

હજારો વર્ષના શાસ્ત્રભણતર કરતાં એક ક્ષણનો સ્વાનુભવ વધી જાય છે. જેને ભવસમુદ્રથી તરવું હોય તેણે સ્વાનુભવની વિદ્યા શીખવા જેવી છે.

(૪૭)

મોક્ષમાર્ગનું ઉદ્ઘાટન નિર્વિકલ્પ સ્વાનુભવ વડે થાય છે.

(૪૮)

સંસારમાં ગમે તેવા ક્લેશના કે પ્રતિકૂળતાના પ્રસંગો આવે પણ જ્ઞાનીને જ્યાં ચૈતન્યની સ્ફૂરણા થઈ ત્યાં તે બધાય ક્લેશ ક્યાંય ભાગી જાય છે.

(૪૯)

ચૈતન્યના અનુભવની ખુમારી ધર્મીના ચિત્તને ખીજે ક્યાંય લાગવા દેતી નથી. સ્વાનુભવના શાંતરસથી તે

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૧૧]

તૃપ્ત-તૃપ્ત છે. ચૈતન્યના આનંદની મસ્તીમાં તે એવા મસ્ત છે કે હવે ખીલું કાંઈ કરવાનું રહ્યું નથી.

(૫૦)

આત્માનું અસ્તિત્વ જોમાં નથી, આત્માનું જીવન જોમાં નથી એવા પરદ્રવ્યોમાં ધર્મીનું ચિત્ત કેમ ચાંટે? આનંદનો સમુદ્ર જ્યાં દેખ્યો છે, ત્યાં જ તેનું ચિત્ત ચોટ્યું છે.

(૫૧)

અનુભવ એ ચિંતામણિ રત્ન છે, અનુભવ એ શાંતરસનો કૂવો છે, અનુભવ તે મુક્તિનો માર્ગ છે, ને અનુભવ તે મોક્ષસ્વરૂપ છે.

(૫૨)

આ નિરાલંબી જ્ઞાન જગતમાં કોઈથી ઘેરાતું નથી. જ્ઞાન તો રોગથી કે રાગથી-બધાયથી અદ્ધર ને અદ્ધર જ રહે છે.

(૫૩)

એક સેકંડમાત્રનું સમ્યગ્દર્શન અનંત જન્મમરણનો નાશ કરનાર છે. એકમાત્ર સમ્યગ્દર્શન સિવાય જીવ અનંતકાળમાં બધું કરી ચૂક્યો છે.

(૫૪)

પૂર્ણતાને લક્ષે શરૂઆતતે જ વાસ્તવિક શરૂઆત છે.

૧૨]

[અધ્યાત્મ કણિકા

(૫૫)

દ્રવ્યદષ્ટિ તે જ સમ્યક્દષ્ટિ.

(૫૬)

વિકલ્પ વિનાની જ્ઞાનની વેદના કેવી છે, તેનું અંતર્લક્ષ કરવું તેનું નામ ભાવશ્રુતનું લક્ષ છે. રાગની અપેક્ષા છોડીને સ્વનું લક્ષ કરતાં ભાવશ્રુત ખીલે છે ને તે ભાવશ્રુતમાં આનંદના કુંવારા છે.

(૫૭)

ધ્રુવ આનંદદ્વળ ઉપર નજર પડતાં જ પર્યાયને વિસામો મળી જાય છે. જ્ઞાન જ્ઞાયકમાં જમી જાય છે, સદાને માટે સુખી બની જાય છે.

(૫૮)

અવ્યક્ત પદાર્થને આધીન થવું તે પરમાત્મા થવાનાં લક્ષણ છે. તેને આધીન થયો તે સુખી છે.

(૫૯)

આ કાળે જુદી થોડી, આયુ થોડું, સત્ સમાગમ દુર્લભ, તેમાં હે જીવ ! તારે એ જ શીખવાયોગ્ય છે કે જેનાથી તારું હિત થાય ને જન્મમરણ મટે.

(૬૦)

‘હું શુદ્ધ ચિદ્રૂપ છું’ એવા નિર્ણયથી શુદ્ધ ચિદ્રૂપ પ્રાપ્ત થાય છે. તે શ્રુતસમુદ્રમાંથી નીકળેલું ઉત્તમ

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૧૩

રત્ન છે, સર્વ તીર્થોમાં તે ઉત્કૃષ્ટ તીર્થ છે, સુખોનો તે ખલ્લનો છે, મોક્ષનગરીમાં જવા માટેનું તે ઝડપી વાહન છે, ભવના વનને બાળી નાખવા માટે તે અગ્નિ છે.

(૬૧)

હે પ્રભુ ! દિવ્યધ્વનિ દ્વારા આપે અચિંત્ય નિધાન જગતને બતાવ્યાં—એવાં નિધાન બતાવ્યાં કે મોક્ષાર્થી જીવો તેની પાસે મોટા મોટા રાજ્યપદને તુચ્છ તરણા જેવા સમજીને તેને છોડીને મુનિ થઈ ને તે ચૈતન્યનિધાનને સાધવા માટે વનમાં ચાલી નીકળ્યા.

(૬૨)

સ્વયંભૂરમણુ સમુદ્રના તળિયે અસંખ્ય રત્નો ભર્યા પડ્યા છે તેમ ચૈતન્ય પ્રભુના તળિયે અનંતાનંત ગુણુ-રત્નો ભર્યા પડ્યા છે.

(૬૩)

એક સમયનું અનંતદુઃખ, એવું દુઃખ અનંત-કાળથી ચાલ્યું આવે છે; તેનો નાશ થાય અને આદિ અનંતનું અનંતસુખ પ્રગટે તેનો ઉપાય પણ અલૌકિક જ હોય ને !

(૬૪)

આમડાં ઉતરડીને ખાર છાંટે, એવી રાગની પીડા છે.

(૬૫)

ખાખરાની ખિસકોલી સાકરનો સ્વાદ કયાંથી જાણે ?

૧૪]

[અધ્યાત્મ કલ્પિકા]

તેમ ઇન્દ્રિયજ્ઞાનમાં જ લુપ્થ પ્રાણી અતીન્દ્રિય સુખના સ્વાદને ક્યાંથી જાણે ? જેણે જ્ઞાનને અંતરમાં વાળીને અતીન્દ્રિય વસ્તુને કદી લક્ષ્યગત કરી નથી, તેને અતીન્દ્રિય વસ્તુના અતીન્દ્રિય સુખની કલ્પના પણ ક્યાંથી આવે ? જ્ઞાનીએ ચૈતન્યના અતીન્દ્રિય સુખનો અપૂર્વ સ્વાદ આપ્યો છે.

(૬૬)

હે જીવ ! તારા અનંતગુણો જ તારા સહાયના સાથીદાર છે. આ સાથીદાર જ દુઃખથી તારી રક્ષા કરનારા ને તને સુખ આપનારા છે.

(૬૭)

અરે ચૈતન્ય પ્રભુ ! તારી શક્તિના એક ટંકારે તું કેવળજ્ઞાન લે એવી તારી તાકાત છે.

(૬૮)

એક આત્મદ્રવ્યમાં એક ગુણ અનંત શક્તિસંપન્ન છે. એવા અનંતગુણ અનંત શક્તિસંપન્ન હોવાથી એનો આધાર એવું એકરૂપ દ્રવ્ય તે દષ્ટિનું ધ્યેય છે.

(૬૯)

૪૭ શક્તિ આત્માનો વૈભવ છે. એવા વૈભવશાળી ભગવાન આત્માનું અંતરમાં ધ્યાન કરવાથી જ્ઞાન, આનંદરૂપી વૈભવ પ્રગટ થાય છે.

(૭૦)

આહા ! મોક્ષમાર્ગી જીવનાં જીવોન કોઈ જુદી જાતનાં છે. પોતાના ચૈતન્યસ્વભાવ સિવાય બીજા બધાથી તેને ઉદાસીનતા છે. જગતના પ્રસંગોથી એમની પરિણતિ હલ્કી જતી નથી. અંતરની અનુભવદશામાં ચૈતન્યના આનંદના દરિયા ડોલતા દેખ્યા છે. એમનું ચિત્ત હવે બીજે કેમ લાગે ? આત્માના નિજવૈભવમાં લાગેલું ચિત્ત બીજે કયાંય લાગતું નથી.

(૭૧)

સ્વાવલંબી ઉપયોગરૂપ સ્વરૂપને સાધીને જે ક્ષેત્રથી સિદ્ધ થયા, તે જ ક્ષેત્રે સમશ્રેણીએ ઉર્ધ્વ સિદ્ધપણે બિરાજે છે. તેના સ્મરણના કારણરૂપ આ તીર્થો નિમિત્ત છે.

(૭૨)

સમ્યગ્દષ્ટિ થતાં સહજત્ત્વચૈતન્યનો સ્વામી થાય છે, તેનું ક્ષણ મુક્તિ છે. તેથી વિપરીત મિથ્યા સ્થિતિમાં પર પદાર્થ અને વિકારનો સ્વામી થાય છે, તે બંધનું કારણ છે.

(૭૩)

અંતરના ઉતારા કરવામાં તારે ભેદને ભૂલવા પડશે. ભગવાન કહે છે કે મને તો ભૂલી જા, પણ તારા ગુણ-ભેદોને પણ ભૂલી જા, ત્યારે તને અભેદનો પત્તો લાગશે.

૧૬]

[અધ્યાત્મ કલ્પિકા

(૭૪)

પ્રભુ, તને કેટલી વાર કહેવું કે તું પ્રભુ છો !

(૭૫)

રાગના પરિણામ પુદ્ગલના છે તેમ જણાય છે ત્યારે તે સિદ્ધના પંથે જાય છે, મોક્ષને માર્ગે ચડે છે, સાચું પ્રયાણ થાય છે.

(૭૬)

આત્માની સોખત થઈ, આ-માનો પરિચય થયો તે પરિણતિ મુક્તિપંથે જાય છે.

(૭૭)

દૃષ્ટિમાં તારા દ્રવ્યને પચાવ. આ છે પ્રભુનાં કહેણુ, તેને તું વધાવી લેજે.

(૭૮)

અનંતવાર જીવે દ્રવ્યલિંગ પાળ્યું છે પણ ભવના અભાવનું કારણ—આત્મજ્ઞાન—ને એક સમયમાત્ર પણ સેવ્યું નથી.

(૭૯)

અનુભૂતિ વડે જેણે મોક્ષને પ્રાપ્ત કર્યો, તેણે કરવાયોગ્ય બધું કરી લીધું.

(૮૦)

સત્ના પંથે આવ્યા વિના સુખી નહિ થવાય.

(૮૧)

ધર્મીએ આમ મંથન કરીને ભગવાનને મેળવવો કે જેનો નિર્વિભાવ મહિમા છે—કે જેમાં કારકભેદ, ધર્મના ભેદ કે ગુણભેદો છે નહિ.

(૮૨)

એક સમયમાં હું ચિદાનંદ પરિપૂર્ણ છું, એવી પ્રતીતિ તે ભવના નાશનું કારણ છે. આવી પ્રતીતિ થયા પછી અલ્પરાગ રહે, તે પરના પડખે જાય છે.

(૮૩)

અહો ! મહાન સંત મુનીશ્વરોએ જંગલમાં રહીને આત્મસ્વભાવનાં અમૃત વહેતાં મૂક્યાં છે. આચાર્યદેવો ધર્મના સ્તંભ છે, જેમણે પવિત્ર ધર્મને ટકાવી રાખ્યો છે. ગજબ કામ ક્યું છે. સાધકદશામાં સ્વરૂપની શાંતિ વેદતાં પરિષદોને જીતીને પરમ સત્ને જીવંત રાખ્યું છે. આચાર્યદેવના કથનમાં કેવળજ્ઞાનના ભણુકાર વાગી રહ્યા છે. આવા મહાન શાસ્ત્રોની રચના કરીને ઘણા જીવો ઉપર અમાપ ઉપકાર કર્યો છે. રચના તો જુઓ ! પદે પદે કેટલું ગંભીર રહુરચ છે ! આ તો સત્યની જાહેરાત છે, આના સંસ્કાર અપૂર્વ ચીજ છે. અને આ સમજણ તો મુક્તિને વરવાના શ્રીફળ છે. સમજે તેનો મોક્ષ જ છે.

અ. ૩

૧૮]

[અધ્યાત્મ કણિકા

(૮૪)

પ્રથમ શ્રદ્ધા કરે કે નયપક્ષના વિકલ્પ રહિત મારું સહજ સ્વરૂપ છે; એકાકાર છે, એમ નિઃશંક થાય, પછી વિકલ્પ હોય તોપણ તે આગળ જવાનો છે; વિકલ્પ તોડશે અને સ્વભાવમાં જશે.

(૮૫)

જિજ્ઞાસુ જીવે સત્યનો સ્વીકાર થવા અર્થે અંતર વિચારના સ્થાનમાં સત્યને સમજવાનો અવકાશ અવશ્ય રાખવો જોઈએ.

(૮૬)

પર્યાયમાં રાગ હોવા છતાં પણ, મારા સહજ સ્વરૂપમાં રાગ નથી, તે અપૂર્વ અંતરદષ્ટિની ચીજ છે.

(૮૭)

સ્વના આશ્રયે થાય તે સમ્યક્જ્ઞાન છે. પર્યાય સ્વની હો કે પરની હો, પર્યાયનું લક્ષ્ય તતાં પણ વિકલ્પ ઊઠે છે. અનંતગુણોની પર્યાય અંદરમાં જ્યારે દ્રવ્ય તરફ ઢળે છે, ત્યારે તેને જ્ઞાન અને સુખ થાય છે. ભાઈ! સર્વજ્ઞ જિનેન્દ્રદેવનો માર્ગ એટલે શુદ્ધ-જીવનો માર્ગ, કોઈ અલૌકિક છે!

(૮૮)

જૈન કોઈ સંપ્રદાય નથી. ગુણસ્વરૂપ જે શુદ્ધ

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૧૯

ચૈતન્યધન તેને જે પર્યાયમાં ઉપાદેય કરી અનુભવે તેણે
રાગ અને અજ્ઞાનને જીત્યા, તેને જૈન કહેવાય છે.

(૮૯)

આત્મા સ્વાધીન જ્ઞાયકવસ્તુ છે. તે કદીપણ સ્વભાવે
ભૂલરૂપ ન હોય.

(૯૦)

આત્માનો એકપણ ગુણ પરમાણુમાં ભળી ગયો
નથી; તેમ ચૈતન્યગુણમાં નિમિત્તનો પ્રવેશ નથી; એમ
અનુભવદશાના ભાન વડે પુરુષાર્થની જાગૃતિ સહિત
જ્ઞાની કહે છે.

(૯૧)

સાચું જ્ઞાન અંતરથી સમાધાન કરે છે. અને
અજ્ઞાનભાવ પરમાં ઠીક-અઠીક કલ્પના કરે છે.

श्रीमद् राजचंद्र वचनामृत

(१)

अनंतकाण्ठी जे ज्ञान भवहेतु थतुं हुतुं, ते ज्ञानने समयमात्रमां नत्यांतर करी जेणे भवनिवृत्तिरूप क्युं ते कल्याणमूर्ति सम्यग्दर्शने नमस्कार.

(२)

अनंतज्ञान, अनंतदर्शन, अनंतचारित्र अने अनंतवीर्यथी अमेद एवा आत्मानो एक पण पण विचार करो.

(३)

अमे णहु विचार करीने आ मूणतत्व शोध्युं छे के-गुप्त चमत्कार ज सृष्टिना लक्षमां नथी.

(४)

एक भवना थोडा सुष माटे अनंत भवनुं अनंत दुःख नही वधारवानो प्रयत्न सत्पुरुषो करे छे.

(५)

केवुं आश्चर्यकारक के, एक कल्पनानो जय एक कल्पे थयो दुर्लभ, तेवी अनंत कल्पनाओ कल्पना अनंतमा लागे जिनेन्द्रदेवे शमावी दीधी !

અધ્યાત્મ કલ્પિકા]

[૨૧

(૬)

દ્રવ્યાનુયોગ પરમ ગંભીર અને સૂક્ષ્મ છે. નિર્ગ્રંથ પ્રવચનનું રહસ્ય છે, શુક્લધ્યાનનું અનન્ય કારણ છે. શુક્લધ્યાનથી કેવળજ્ઞાન સમુત્પન્ન થાય છે. મહાભાગ્ય વડે તે દ્રવ્યાનુયોગની પ્રાપ્તિ થાય છે.

(૭)

દર્શનમોહનો અનુભાગ ઘટવાથી અથવા નાશ પામવાથી, વિષય પ્રત્યે ઉદ્દાસીનતાથી અને મહત્પુરુષના ચરણકમળની ઉપાસનાના બળથી દ્રવ્યાનુયોગ પરિણમે છે.

(૮)

હે આર્ય ! દ્રવ્યાનુયોગનું ક્ષણ સર્વ ભાવથી વિરામ પામવારૂપ સંયમ છે. તે આ પુરુષનાં વચન તારા અંતઃકરણમાં તું કોઈ દિવસ શિથિલ કરીશ નહિ. વધારે શું ? સમાધિનું રહસ્ય એ જ છે. સર્વ દુઃખથી મુક્ત થવાનો અનન્ય ઉપાય એ જ છે.

(૯)

સહજ સ્વરૂપે જીવની સ્થિતિ થવી તેને શ્રી વીતરાગ મોક્ષ કહે છે. સહજસ્વરૂપથી જીવ રહિત નથી, પણ તે સહજસ્વરૂપનું માત્ર ભાન જીવને નથી, જે થવું તે જ સહજસ્વરૂપે સ્થિતિ છે.

(૧૦)

સંગના યોગે આ જીવ સહજસ્થિતિને ભૂલ્યો છે.

૨૨]

| અધ્યાત્મ કણિકા

સંગની નિવૃત્તિએ સહજ સ્વરૂપનું અપરોક્ષ ભાન પ્રગટે છે. એ જ માટે સર્વ તીર્થંકરાદિ જ્ઞાનીઓએ અસંગપણું જ સર્વોત્કૃષ્ટ કહ્યું છે, કે જેના અંગે સર્વ આત્મ-સાધન રહ્યાં છે.

(૧૧)

સર્વ જિનાગમમાં કહેલાં વચનો એકમાત્ર અસંગ-પણામાં જ સમાય છે, કેમ કે તે થવાને અર્થે જ તે સર્વ વચનો કહ્યાં છે.

(૧૨)

સર્વભાવથી અસંગપણું થવું તે સર્વથી દુષ્કરમાં દુષ્કર સાધન છે. તે નિરાશ્રયપણે સિદ્ધ થવું અત્યંત દુષ્કર છે એમ વિચારી શ્રી તીર્થંકરે સત્સંગને તેનો આધાર કહ્યો છે.

(૧૩)

માર્ગની ઇચ્છા જેને ઉત્પન્ન થઈ છે, તેણે બધા વિકલ્પો મૂકીને આ એક વિકલ્પ ફરી ફરી સમરણ કરવો અવશ્યનો છે:—

“અનંતકાળથી જીવનું પરિભ્રમણ થયા છતાં તેની નિવૃત્તિ કાં થતી નથી? અને તે શું કરવાથી થાય?”

આ વાક્યમાં અનંત અર્થ સમાયેલો છે; અને એ વાક્યમાં કહેલી ચિંતના કર્યા વિના, તેને માટે દૃઢ થઈ ઝૂંચ્યા વિના માર્ગની દિશાનું અલ્પ પણ ભાન થતું નથી.

(૧૪)

સત્સ્વરૂપને અભેદભાવે નમોનમઃ

(૧૫)

નિઃશંકતાથી નિર્ભયતા ઉત્પન્ન થાય છે; અને તેથી નિઃસંગતા પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૬)

સત્પુરુષમાં જ પરમેશ્વર જુદિ, અને જ્ઞાનીઓએ પરમ ધર્મ કહ્યો છે; અને એ જુદિ પરમ દૈન્યત્વ સૂચવે છે; એ ' પરમ દૈન્યત્વ ' જ્યાં સુધી આવરિત રહ્યું છે ત્યાં સુધી જીવની યોગ્યતા પ્રતિબંધયુક્ત હોય છે.

(૧૭)

શાસ્ત્રાદિકના જ્ઞાનથી નિવેડો નથી પણ અનુભવ-જ્ઞાનથી નિવેડો છે.

(૧૮)

લેવેકો ન રહી કોર, ત્યાગી વેકો નાહીં આર,
બાકી કહા ઉબર્યો જુ, કારજ નવીનો હૈ;
સંગત્યાગી, અંગત્યાગી, વચનતરંગત્યાગી,
મનત્યાગી, જુદિત્યાગી, આપા શુદ્ધ કીનો હૈ.

(૧૯)

શુદ્ધતા વિચારે ધ્યાવે, શુદ્ધતામેં કેલિ કરે,
શુદ્ધતામેં થિર વૈ, અમૃત ધારા વરસે.

૨૪]

[અધ્યાત્મ કણિકા

(૨૦)

એક દેખિયે જનિયે, રમી રહિયે એક ઠોર,
સમલ, વિમલ ન વિચારીએ, યહી સિદ્ધિ નહીં આર.

(૨૧)

લોકોએ સાકરના શ્રીકૃષ્ણને વખાણી માયું છે,
પણ અહીં તો અમૃતની સચોડી નાળિયેરી છે.

(૨૨)

હજારો ઉપદેશવચનો, કથન સાંભળવા કરતાં
તેમાંનાં થોડાં વચનો પણ વિચારવાં, તે વિશેષ કલ્યાણ-
કારી છે.

(૨૩)

ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારે તે જીવનો વિચાર થવા અર્થે—
તે જીવ પ્રાપ્ત થવા અર્થે યોગાદિક અનેક સાધનોનો
બળવાન પરિશ્રમ કર્યો છતે પ્રાપ્તિ ન થઈ, તે જીવ જે વડે
સહજ પ્રાપ્ત થાય છે તે જ કહેવા વિષે જેનો ઉદ્દેશ છે
તે તીર્થકરના ઉદ્દેશવચનને નમસ્કાર કરીએ છીએ.

(૨૪)

તમતમપ્રભાનું દુઃખ મને માન્ય છે, પણ
મોહનીયનું દુઃખ સંમત નથી.

(૨૫)

જે આત્મસ્વરૂપ પ્રગટવાથી સર્વકાળ જીવ સંપૂર્ણ

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૨૫

આનંદને પ્રાપ્ત થઈ નિર્ભય થાય છે, તે વચનના કહેનાર એવા સત્પુરુષના ગુણની વ્યાખ્યા કરવાને અશક્તિ છે.

(૨૬)

અન્યસંબંધી જે તાદાત્મ્યપણું ભાસ્યું છે તે તાદાત્મ્ય નિવૃત્ત થાય તો સહજ સ્વભાવે આત્મા મુક્ત જ છે; એમ શ્રી ઋષભાદિ અનંત જ્ઞાનીપુરુષો કહી ગયા છે.

(૨૭)

દેહની જેટલી ચિંતા રાખે છે તેટલી નહિ પણ તેથી અનંતગણી ચિંતા આત્માની રાખ; કારણ અનંત ભવ એક ભવમાં ટાળવા છે.

(૨૮)

“આત્મા સાંભળવો, વિચારવો, નિદ્ધિયાસવો, અનુભવવો” આ એક જ પ્રવૃત્તિ કરવામાં આવે તો જીવ તરી પાર પામે એવું લાગે છે.

(૨૯)

વહેવારચિંતાનું વેદન અંતરથી ઓછું કરવું એ એક માર્ગ પામવાનું સાધન છે.

(૩૦)

સર્વ વિભાવથી ઉદાસીન અને અત્યંત શુદ્ધ નિજ-પર્યાયને સહજપણે આત્મા ભજે, તેને શ્રી જિને તીવ્ર જ્ઞાનદશા કહી છે.

૪

૨૬]

[અધ્યાત્મ કણિકા

(૩૧)

યોગ્યતા, જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે બહુ બળવાન કારણ છે.

(૩૨)

હે મુમુક્ષુ ! એક આત્માને જાણતાં સમસ્ત લોકા-
લોકને જાણીશ અને સર્વ જાણવાનું કૃળ પણ એક
આત્મપ્રાપ્તિ છે; માટે આત્માથી જુદા એવા બીજા ભાવો
જાણવાની વારંવારની ઇચ્છાથી તું નિવર્ત, અને એક
નિજસ્વરૂપને વિષે દષ્ટિ દે.

(૩૩)

દશ્યને અદશ્ય કયું અને અદશ્યને દશ્ય કયું
એવું જ્ઞાની પુરુષોનું આશ્ચર્યકારક અનંત ઐશ્વર્યવીર્ય
વાણીથી કહી શકાવું યોગ્ય નથી.

(૩૪)

જેની મોક્ષ સિવાય કોઈ પણ વસ્તુની ઇચ્છા નહોતી
અને અખંડ સ્વરૂપમાં રમણતા થવાથી મોક્ષની ઇચ્છા
પણ નિવૃત્ત થઈ છે, તેને હે નાથ ! તું તુષ્ટમાન થઈને
પણ બીજું શું આપવાનો હતો ?

(૩૫)

સર્વ દુઃખથી મુક્ત થવાનો સર્વોત્કૃષ્ટ ઉપાય
આત્મજ્ઞાનને કહ્યો છે, તે જ્ઞાનીપુરુષોનાં વચન સાચાં
છે, અત્યંત સાચાં છે.

અધ્યાત્મ કશિકા]

[૨૭

(૩૬)

અટળ અનુભવસ્વરૂપ આત્મા સર્વ દ્રવ્યથી પ્રત્યક્ષ બુદ્ધો ભાસવો ત્યાંથી મુક્તદશા વર્તે છે, તે પુરુષ મૌન થાય છે, તે પુરુષ અપ્રતિબદ્ધ થાય છે, તે પુરુષ અસંગ થાય છે, તે પુરુષ નિર્વિકલ્પ થાય છે અને તે પુરુષ મુક્ત થાય છે.

(૩૭)

વિચારદશા વિના જ્ઞાનદશા હોય નહિ.

(૩૮)

અનંત અવ્યાબાધ સુખનો એક અનન્ય ઉપાય સ્વરૂપસ્થ થવું તે જ છે. એ જ હિતકારી ઉપાય જ્ઞાનીએ દીઠો છે. ભગવાન જિને દ્વાદશાંગી એ જ અર્થે નિરૂપણ કરી છે.

(૩૯)

કાયાની વિસારી માયા, સ્વરૂપે શમાયા એવા, નિર્ગ્રંથનો પંથ, ભવ અંતનો ઉપાય છે.

(૪૦)

દ્વિગંબરના આચાર્યે એમ સ્વીકાર્યું છે કે:—
' જીવનો મોક્ષ થતો નથી, પરંતુ મોક્ષ સમન્વય છે; તે એવી રીતે કે જીવ શુદ્ધસ્વરૂપી છે; તેને બંધ થયો નથી તો પછી મોક્ષ થવાપણું ક્યાં રહે છે? '

(૪૧)

આજ સુધી અસ્તિત્વ ભાર્યું નથી. અસ્તિત્વ ભાસ થવાથી સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય છે. અસ્તિત્વ એ સમ્યક્ત્વનું અંગ છે. અસ્તિત્વ જે એક વખત પણ ભાસે તો તે દષ્ટિની માફક નજરાય છે, અને નજરાયાથી આત્મા ત્યાંથી ખસી શકતો નથી. જે આગળ વધે તોપણ પગ પાછા પડે છે, અર્થાત્ પ્રકૃતિ જેર આપતી નથી. એક વખત સમ્યક્ત્વ આવ્યા પછી તે પડે તો પાછો ઠેકાણે આવે છે. એમ થવાનું મૂળ કારણ અસ્તિત્વ ભાર્યું છે, તે છે.

(૪૨)

જિન સોહી હૈ આત્મા, અન્ય હોઈ સો કર્મ,
કર્મ કટે સો જિનવચન, તત્ત્વજ્ઞાનીકો મર્મ.

(૪૩)

જખ જન્યો નિજરૂપકો, તખ જન્યો સખ લોક,
નહિ જન્યો નિજરૂપકો, સખ જન્યો સો ફોક.

(૪૪)

વ્યવહારસે દેવ જિન, નિહચેસેં હૈ આપ,
એહિ ખચનસે સમજ લે, જિનપ્રવચનકી છાપ.

(૪૫)

જગતને ખતાવવા જે કંઈ કરતો નથી તેને જ સત્સંગ કૃણીભૂત થાય છે.

અધ્યાત્મ કણિકા]

| ૨૯

(૪૬)

આત્માને ઝાળખવો હોય તો આત્માના પરિચયી થવું, પરવસ્તુના ત્યાગી થવું.

(૪૭)

ધ્યાનદશા ઉપર લક્ષ આપો છો તે કરતાં આત્મ-સ્વરૂપ ઉપર લક્ષ દો તો ઉપશમભાવ સહજ થશે.

(૪૮)

સિદ્ધના સુખ સ્મૃતિમાં લાવો.

(૪૯)

તારે દોષે તને બંધન છે, એ સંતની પહેલી શિક્ષા છે. તારો દોષ એટલો જ કે પરને પોતાનું માનવું અને પોતે પોતાને ભૂલી જવું.

(૫૦)

તેથી દેહ એક ધારીને,
જશું સ્વરૂપ સ્વદેશ રે.

(૫૧)

દ્વિગંબરનાં તીવ્ર વચનોને લઈને રહુસ્ય કંઈક સમજી શકાય છે.

श्री निहालयंदु सोगानीनुनां

* वयनाभृत *

(१)

सिद्धसे भी मैं अधिक हूँ क्योंकि सिद्ध (दशा) तो एक समयकी पर्याय है, और मैं तो ऐसी ऐसी अनंत पर्यायोंका पिंड हूँ—

(२)

मैं वर्तमानमें ही मुक्त हूँ, आनंदकी भूर्ति हूँ, आनंदसे भरयुक्त समुद्र ही हूँ—ऐसी दृष्टि हो, तो फिर मोक्षसे भी प्रयोजन नहीं. मोक्ष हो तो हो, न हो तो भी क्या ?

(३)

मैं वर्तमानमें ही परिपूर्ण हूँ, कृतकृत्य हूँ. मेरे कुछ करना-धरना है ही नहीं, ऐसी दृष्टि होते, परिणाममें आनंदका अंश प्रगट होता है और षडता षडता पूर्णता हो जाती है.

(४)

“अनेकांत पणु सम्यक् अंकांत एवा निष्पदनी प्राप्ति सिवाय अन्य हेतुये उपकारी नथी.” श्रीमद्भक्त

अध्यात्म कृषिका]

[31

यह वाक्य मुझे अहोत प्रिय लगता है.

(५)

दूसरेसे सूचना-मांगना सभ पाभरता है, दीनता है, बिभारीपणा है. मेरेमें क्या कमी है, तो मैं दूसरेसे मांगुं? मैं ही परिपूर्ण हूं.

(६)

“अहो! जे भावे तीर्थंकर गोत्र अंधाय ते भाव पाणु नुकसानकर्ता छे” यह बात कहुनेकी किसकी ताकत है? वो तो गुरुदेवका ही सामर्थ्य है!

(७)

शक्तिकी तरफ दृष्टे तो धतना भारी भारी लगता है कि सारा जगत फिर जवे तो भी वो नहीं फिर सकता है, ऐसा धनरूप है. उसमें कुछ विचलितता ही नहीं होती है.

(८)

कुछ करे नहीं तो गमे नहीं ऐसी आदत (कर्ता-बुद्धि) हो गध है. लेकिन कुछ करे तो गमे नहीं ऐसा होना चाहिये.

(९)

एक ही मास्टर की (MASTER KEY) है, सभ आतोमें-सभ शास्त्रमें एक ही सार है. त्रिकाली-

३२]

[अध्यात्म कण्डिका

पण्डितों में अपनापन जोड़ देना है.

(१०)

पू. गुरुदेवश्री अपने लिये अनंत तीर्थंकरसे अधिक है. क्योंकि अपना कार्य होनेमें निमित्त हुआ—
धसलिये. दूसरा उनोंने ये बताया कि बैया ! तुम सिद्ध
तो क्या, सिद्धसे भी अधिक हो. अनंत सिद्ध पर्यायों
जहाँसे सदाय निकलती रहे, ऐसा तुम हो. (१७३)

(११)

मैं ऐसी भूमि हूँ, जहाँसे क्षण क्षणमें नया
नया इल उत्पन्न होता ही रहता है. मैं अमृतरससे ही
भरा हूँ, और मैं ऐसी भूमि हूँ जहाँ इलके लिये
जलकी भी जरूरत नहीं है, क्योंकि मैं स्वयं ही सुष-
रूप हूँ, दूसरे पदार्थोंकी अपेक्षा ही नहीं. (१८६)

(१२)

अपन तो अपना सुखधाममें बैठे रहो, जमे
रहो, उस यही एक बात कायम रख करके दूसरी दूसरी
सब बात बता दो. (१८८)

(१३)

वर्तमानमें ही मैं कृतकृत्य हूँ ऐसी अपनी वस्तुमें
दृष्टि हुई तो ' करुं, करुं ' ऐसी कर्तृत्वशुद्धि छूट गयी,
अस ये ही मुक्ति है. (१८९)

(१४)

‘मैं निराक्षणी पदार्थ हूँ’ जैसा (निर्णय) आये
बिना अभिप्रायमें (परका) आक्षेपन छोटे ही नहीं.
(२१६)

(१५)

सारी दुनियाको छोड़कर धर आया तो धर थपाट
लगाकर कहते हैं कि अरे भाई ! तू तेरी आर न.
(२२५)

(१६)

परिणाममें इरेडोर करना, मुझ (जैतन्य) भाणुका
स्वभाव नहीं है. पुरुषार्थकी भाणु ही मैं हूँ, फिर एक
समयका पुरुषार्थमें करनेकी आकुलता क्या ? (२३४)

(१७)

यहां (त्रिकालीमें) अपनापन आते, मोक्ष अपने-
आप हो जाता है. दृष्टि यहां अवेद दुर्घ तो यही मुक्ति
समझ लो. (२३७)

(१८)

सूनेके कालमें भी “ मैं निराक्षणी तत्त्व हूँ ”
यहांसे ही शुरु करना चाहिये. फिर सूने करनेका भाव
आयेगा, लेकिन मुष्क्यता नहीं होगी. (१४१)

(१९)

लोग द्वेषे कि यह अकवर्ती छुड़ षंडवाला है,
और उनकी दृष्टि तो है अषंड पर.

(२०)

अनादिकालसे भटकते भटकते, जण अपरिणामीमें
अपनापन हुआ कि “मैं तो सदा मुक्त ही हूँ”
जस! वो ही जवनकी धन्य पल है. (२९०)

(२१)

(निर्विकल्प दशामें) भिजलीका करंटकी माझिक
अतींद्रिय सुभ प्रदेश प्रदेशमें व्यापक होकर प्रसर
जता है. (३०५)

(२२)

(स्वइपकी) औसी रुचि होनी चाहिये कि उसके
भिना क्षण भी जैन न रहे. (३३१)

(२३)

मोक्ष होवे-नहोवे, उसकी दरकार नही. (अतींद्रिय)
सुभ थालु हो गया, फिर पर्यायमें मोक्ष होगा ही. (३३५)

(२४)

सभ शास्त्रमें मूल तो अनुभूति पर ही आना
है. (३४०)

(२५)

भिजलीका करंट लगते ही लय लगता है और

अध्यात्म कण्डिका]

[34

उससे उटना चाहते हैं: लेकिन त्रिकाली स्वभावमें प्रवेश करते ही ऐसा आनंदकी सनसनाही होती है कि उस आनंदसे क्षण भी उटना नहीं चाहते हैं. (379)

(26)

त्रिकाली शक्तिमें अपनापन होते ही (दूसरे) सभ्य आलंभन उभड़ जाते हैं.

(27)

असलमें तो जलवान वस्तुका जल आना चाहिये.

(28)

केवलज्ञानसे अपनेको लाभ होनेवाला नहीं और शुभाशुभभावोंसे अपनेको नुकसान होनेवाला नहीं—ऐसा मैं तत्त्व हूँ. (424)

(29)

एक एक पाणूसे जनने जाते हैं, तो अण्ड वस्तु जननेमें रह जाती है. (440)

(30)

आत्माके एक एक प्रदेशमें अनंत अनंत सुख भरा है. जैसे असंख्य प्रदेश सुखसे ही भरपूर हैं. चाहे जितना सुख पी लो. कभी भूटेगा ही नहीं. सदाय सुख पीते ही रहो फिर भी कमी नहीं होती. (443)

(31)

विकल्प छोड़ो तो ऐसा कहना कि हे गुरु ! आप

३६]

[अध्यात्म कण्डिका

मेरा सर्वस्व है. (लेकिन) उसी समय अभिप्राय तो
कड़ता है मुझे तुम्हारी जरूरत नहीं. मेरा सर्वस्व
मेरी पास है. (४६८)

(३२)

यह ध्रुवतत्त्व किसीको नमता ही नहीं. अहंकी
सिद्धपर्यायको भी नमता नहीं.

(३३)

सागरों तक आरु अंगका अभ्यास करते हैं,
लेकिन यह परलक्षी ज्ञानमें तो नुकसान ही नुकसान है.
जो उपयोग अहंकारमें आवे तो दुःख होवे ही. स्व
उपयोगमें ही सुख है.

(३४)

धंसकी तो जरूरत है न ! उसकी तो जरूरत
है न ! (ऐसा भाव अज्ञानीको रहता है) अरे लैया !
पहले, मैं अजरूरियातवाला हूँ—उसका तो निर्णय करो.

(३५)

मेरा स्वभाव ज्ञान, दर्शन आदिसे लयालय भरा
हुआ है, धंसमें नया कुछ करना नहीं है—कुछ अढाना
भी नहीं है.

(३६)

आरु अंगका सार “ निष्क्रिय चैतन्य यही मैं

अध्यात्म कणिका]

[३७

हूँ ” ऐसा निर्णय करना है. मैं तो निष्क्रिय हूँ, कुछ करना ही नहीं है. मैं कुछ कर सकता ही नहीं. मेरेमें कुछ करनेकी शक्ति ही नहीं. मैं वर्तमानमें ही परिपूर्ण हूँ. (धसमें) करना ही क्या है ! ऐसा यथार्थ निर्णय हुआ तो मुक्ति हो गई. (५५४)

(३७)

निष्क्रियभाव कहुनेसे लवको पुरुषार्थहीनता लगती है. अरे भाई ! वो तो पुरुषार्थकी भाणु है. और जे मुक्ति होती है उसकी भी उसके दरकार (अपेक्षा) नहीं. (५६०)

(३८)

नित्य वस्तुका ही भरोसा ठीक करने योग्य है . (५६४)

(३९)

सिद्ध भगवान जिसकता ही नहीं. धसका अर्थ ही ऐसा है. कि वो परिपूर्ण तृप्त तृप्त हो गया है. धसलिये जिसकता ही नहीं.

(४०)

सारा तीनलोकका सर्व पदार्थ ज्ञानमें आ जवे, तो भी ज्ञान सभको पी जता है. और कहुता है कि अण कुछ पाकी हो तो आ जयो. (५७७)

(४१)

(निज सुखके लिये) सारा जगतमें अस, मैं ही
एक वस्तु हूँ. और कोई वस्तु है ही नहीं. अरे, दूसरी
कोई वस्तु है या नहीं है, ऐसा विकल्प भी क्यों? (५७८)

(४२)

सारा जगत ज्ञानका ज्ञेय है. अनुकूल-प्रतिकूल कुछ
नहीं. इस अभिप्रायमें दृष्टि अमेद होनी चाहिये.
अभिप्रायमें परसे लाभ नुकसानकी मान्यता नहीं.
अभिप्रायमें धृष्ट व हीनता नहीं होना चाहिये.

(४३)

क्षणिकभाव व्यक्त है, इसको गौण करना और
त्रिकालीभाव अव्यक्त है इसको मुख्य करना.

(४४)

एक ओर त्रिकालीका पदवा, दूसरी ओर क्षणिकका
पदवा, जैसे एक ओर माल, दूसरी ओर पारदान.
महत्ता मालकी है, पारदानकी नहीं.

(४५)

ज्ञानकी पर्याय ज्ञेयके साथ संबंध रहती है. ज्ञायकका
संबंध किसीके साथ नहीं. (६१८)

(४६)

मेरी भूमि वर्तमानमें ही घतनी निष्कंप व नककर

अध्यात्म कण्डिका]

[३६

है कि जिससे मैं वर्तमानमें ही निर्भय हूँ, निरालंभी हूँ, परिपूर्ण हूँ, निष्क्रिय हूँ, सुखरूप हूँ, कृतकृत्य हूँ, त्रिकाल ऐकरूप हूँ, अचल हूँ. (६२७)

(४७)

एक पल्लेमें आत्मा और एक पल्लेमें तीनकाल, तीनलोक. आत्माका पल्ला षेठ जाता है. दूसरा पल्ला उधड़ जाता है

(४८)

द्रव्यलिङ्गी मुनिने उलटा वीर्य षडोत लगाया है जितना षेरसे उलटा पडा है षससे अधिक वीर्य सम्यक् होनेमें लगाना पडेगा. तभी सम्यक् षेगा.

(४९)

निश्चय ग्रंथ आत्मा है, निश्चय गुरु आत्मा है और निश्चय देव भी आत्मा है. मूल पात धधरसे है. षाहमें षाहुरके निमित्तों पर उपचार किया जाता है. (६३६)

* પૂ. ઝેનશ્રીનાં વચનામૃત *

(૧)

શુદ્ધનયની અનુભૂતિ અર્થાત્ શુદ્ધનયના વિષયભૂત અખદ્ધરુપૃષ્ઠ-આદિરૂપ શુદ્ધાત્માની અનુભૂતિ તે સંપૂર્ણ જિનશાસનની અનુભૂતિ છે. ચૌદ પ્રહ્માંડના ભાવો એમાં આવી ગયા. મોક્ષમાર્ગ, કેવળજ્ઞાન, મોક્ષ વગેરે બધું જાણી લીધું. ‘ સર્વગુણાંશ તે સમ્યક્ત્વ’ અનંત ગુણોનો અંશ પ્રગટયો. આખા લોકાલોકનું સ્વરૂપ જાણાઈ ગયું. (૨૦૦)

(૨)

દૃઢ પ્રતીતિ કરી, સૂક્ષ્મ ઉપયોગવાળો થઈ, દ્રવ્યમાં ઊંડો ઊતરી જા. દ્રવ્યના પાતાળમાં જા. ત્યાંથી તને શાંતિ અને આનંદ મળશે. ખૂબ ધીરો થઈ દ્રવ્યનું તળિયું લે. (૨૦૨)

(૩)

ચૈતન્યની અગાધતા, અપૂર્વતા અને અનંતતા બતાવનારાં ગુરુનાં વચનો વડે શુદ્ધાત્મદેવ બરાબર જાણી શકાય છે. ચૈતન્યના મહિમાપૂર્વક સંસારનો મહિમા છૂટે તો જ ચૈતન્યદેવ સમીપ આવે છે.

(૪)

સર્વસ્વપણે ઉપાદેય માત્ર શુદ્ધોપયોગ. અંતર્મુહૂર્ત
નહિ પણ શાશ્વત અંદર રહી જવું તે જ નિજ સ્વભાવ
છે, તે જ કર્તવ્ય છે. (૨૨૧)

(૫)

પોતાનો અગાધ ગંભીર જ્ઞાયકસ્વભાવ પૂર્ણ રીતે
જ્ઞેતાં આખો લોકાલોક ભૂત-ભવિષ્યની પર્યાય સહિત
સમયમાત્રમાં જણાઈ જાય છે. વધારે જાણવાની આકાંક્ષાથી
બસ થાયો. સ્વરૂપનિશ્ચય જ રહેવું યોગ્ય છે. (૨૨૬)

(૬)

આત્માના ગુણ ગાતાં ગાતાં ગુણી થઈ ગયો—
ભગવાન થઈ ગયો; અસંખ્ય પ્રદેશોમાં અનંત ગુણુરત્નોના
ઝોરડા બધા ખુલ્લા થઈ ગયા. (૨૩૧)

(૭)

તારે જ્ઞે તારું પરિભ્રમણ ટાળવું હોય તો તારા
દ્રવ્યને તીક્ષ્ણબુદ્ધિથી ઝોળખી લે. જ્ઞે દ્રવ્ય તારા હાથમાં
આવી ગયું તો તને મુક્તિની પર્યાય સહેજે મળી જશે.
(૨૩૮)

(૮)

ઓહો ! આ તો ભગવાન આત્મા ! સર્વાંગે
સહજનનંદની મૂર્તિ ! જ્યાંથી જુઓ ત્યાં આનંદ, આનંદ

અ. ક. ૬

૪૨]

| અધ્યાત્મ કણિકા

ને આનંદ. જેમ સાકરમાં સર્વાંગે ગળપણુ તેમ આત્મામાં સર્વાંગે આનંદ. (૨૪૧)

(૯)

‘ હું મુક્ત જ છું. મારે કંઈ જોઈતું નથી. હું તો પરિપૂર્ણ દ્રવ્યને પકડીને બેઠો છું ’—આમ જ્યાં અંદરમાં નકકી કરે છે, ત્યાં અનંતી વિભૂતિ અંશે પ્રગટ થઈ જાય છે. (૨૪૫)

(૧૦)

આત્મસાક્ષાત્કાર તે જ અપૂર્વ દર્શન છે. અનંત-કાળમાં ન થયું હોય એવું. ચૈતન્યતત્ત્વમાં જઈને જે દિવ્ય દર્શન, તે જ અલૌકિક દર્શન છે. સિદ્ધદશા સુધીની સર્વ લખિંધ શુદ્ધાત્માનુભૂતિમાં જઈને મળે છે. (૨૪૭)

(૧૧)

વિશ્વનું અદ્ભુત તત્ત્વ તું જ છે. તેની અંદરમાં જતાં તારા અનંત ગુણોનો ખગીચો ખીલી ઊઠશે. ત્યાં જ જ્ઞાન મળશે, ત્યાં જ આનંદ મળશે, ત્યાં જ વિહાર કર. અનંતકાળનો વિસામો ત્યાં જ છે. (૨૪૮)

(૧૨)

દ્રવ્ય તેને કહેવાય કે જેના કાર્ય માટે ખીજ સાધનોની રાહ જોવી ન પડે. (૨૫૧)

(૧૩)

દષ્ટિ પૂર્ણ આત્મા ઉપર રાખી તું આગળ જ

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૪૩

તો સિદ્ધ ભગવાન જેવી દશા થઈ જશે. જે સ્વભાવમાં અધૂરાશ માનીશ તો પૂર્ણતાને કોઈ દિવસ પામી શકીશ નહિ. માટે તું અધૂરો નહિ, પૂર્ણ છો—એમ માન. (૨૬૧)

(૧૪)

દ્રવ્ય સૂક્ષ્મ છે, માટે ઉપયોગને સૂક્ષ્મ કર, તો સૂક્ષ્મ દ્રવ્ય પકડાશે. સૂક્ષ્મ દ્રવ્યને પકડી નિરાંતે આત્મામાં બેસવું, તે વિશ્રામ છે. (૨૬૨)

(૧૫)

જ્ઞાની જીવ નિઃશંક તો એટલો હોય કે આખું બ્રહ્માંડ ફરે, તોપણ પોતે ફરે નહિ. વિભાવના ગમે તેટલા ઉદ્દય આવે તોપણ ચલિત થાય નહિ. બહારના પ્રતિકૂળ સંયોગથી જ્ઞાયકપરિણતિ ન ફરે. (૨૬૮)

(૧૬)

જીવ રાગ અને જ્ઞાનની એકતામાં ગૂંચવાઈ ગયો છે. નિજ અસ્તિત્વને પકડે તો ગૂંચવાણી નીકળી જાય. ‘હું જ્ઞાયક છું’ એવું અસ્તિત્વ ખ્યાલમાં આવવું નેઈએ. (૩૦૧)

(૧૭)

તું તને જે, જેવો તું છો તેવો જ તું પ્રગટ થઈશ. તું મોટો દેવાધિદેવ છો. તેની પ્રગટતા માટે ઉગ્ર પુરુષાર્થ અને સૂક્ષ્મ ઉપયોગ કર. (૩૦૫)

(૧૮)

રુચિનું પોષણ અને તત્ત્વનું ધૂંટણ ચૈતન્યની સાથે વણાઈ જાય તો કાર્ય થાય જ. જેને આત્મા પોષાય છે, તેને ખીજું પોષાતું નથી. અને તેનાથી આત્મા ગુપ્ત— અપ્રાપ્ય રહેતો નથી. જગતો જીવ ઊભો છે તે ક્યાં જાય? જરૂર પ્રાપ્ત થાય જ. (૩૦૬)

(૧૯)

નિજ ચેતનપદાર્થના આશ્રયે અનંત અદ્ભુત આત્મિક વિભૂતિ પ્રગટે છે. અગાધ શક્તિમાંથી શું ન આવે ? (૩૪૧)

(૨૦)

જેમ કંચનને કાટ લાગતો નથી, અગ્નિને ઊધઈ લાગતી નથી, તેમ જ્ઞાયકસ્વભાવમાં આવરણ, ઊણુપ કે અશુદ્ધિ આવતી નથી. તું તેને ઓળખી તેમાં લીન થા તો તારાં સર્વ ગુણરત્નોની ચમક પ્રગટ થશે. (૩૮૦)

(૨૧)

આત્મા ઉત્કૃષ્ટ અજ્ઞયબધર છે. તેમાં અનંત ગુણરૂપ અલૌકિક અજ્ઞયખીઓ ભરી છે. જેવા જેવું બધુંય, આશ્ચર્યકારી એવું બધુંય, તારા નિજ અજ્ઞયબધરમાં જ છે, બહારમાં કંઈ જ નથી. તું તેનું જ અવલોકન કર ને! તેની અંદર એકવાર ડોકિયું કરતાં પણ તને અપૂર્વ આનંદ થશે. ત્યાંથી બહાર નીકળવું તને ગમશે જ

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૪૫

નહિ બહારની સર્વ વસ્તુઓ પ્રત્યેનું તારું આશ્ચર્ય તૂટી જશે. તું પરથી વિરક્ત થઈશ. (૩૮૭)

(૨૨)

જ્ઞાનીની પરિણતિ સહજ હોય છે. પ્રસંગે પ્રસંગે ભેદજ્ઞાનને યાદ કરીને તેમને ગોખવું નથી પડતું, પણ તેમને તો એવું સહજ પરિણમન જ થઈ ગયું હોય છે —આત્મામાં એકધારું પરિણમન વર્ત્યા જ કરે છે. (૩)

(૨૩)

જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય એકબીજાને પ્રોત્સાહન આપનારાં છે. જ્ઞાન વગરનો વૈરાગ્ય તે ખરેખર વૈરાગ્ય નથી પણ રુંધાયેલો કષાય છે. પરંતુ જ્ઞાન નહિ હોવાથી જીવ કષાયને ઓળખી શકતો નથી. જ્ઞાન પોતે માર્ગને ઓળખે છે, અને વૈરાગ્ય છે તે જ્ઞાનને ક્યાંય ફસાવા દેતો નથી પણ બધાયથી નિસ્પૃહ અને સ્વની મોજમાં ટકાવી રાખે છે. જ્ઞાન સહિતનું જીવન નિયમથી વૈરાગ્યમય જ હોય છે. (૪)

(૨૪)

સ્વભાવની વાત સાંભળતાં સોંસરવટ કાળજે ધા પડી જાય. ‘સ્વભાવ’ શબ્દ સાંભળતાં શરીરની સોંસરવટ કાળજમાં ઉતરી જાય, રુંવાટેરુંવાટાં ખડાં થઈ જાય એટલું હૃદયમાં થાય, અને સ્વભાવ પ્રાપ્ત કર્યા વિના એન ન

૪૬]

[અધ્યાત્મ કલ્પિકા

પડે, સુખ ન લાગે. લીધે જ છૂટકો. યથાર્થ ભૂમિકામાં આવું હોય છે. (૬)

(૨૫)

જગતમાં જેમ કહે છે કે ડગલે ને પગલે પૈસાની જરૂર પડે છે, તેમ આત્મામાં ડગલે ને પગલે એટલે કે પર્યાયે પર્યાયે પુરુષાર્થ જ ભેદાય છે. પુરુષાર્થ વગર એક પણ પર્યાય પ્રગટતી નથી. એટલે સચિથી માંડી ઠેઠ કેવળજ્ઞાન સુધી પુરુષાર્થ જ ભેદાય છે. (૭)

(૨૬)

ઉપલક ઉપલક વાંચન-વિચાર આદિથી કાંઈ ન થાય. અંદર આંતરડીમાંથી ભાવના ઊઠે તો માર્ગ સરળ થાય. જ્ઞાયકનો અંતઃસ્થળમાંથી ખૂબ મહિમા આવવો ભેદાય છે. (૨૩)

(૨૭)

આત્માથીએ સ્વાધ્યાય કરવો, વિચાર-મનન કરવાં, એ જ આત્માથીનો ખોરાક છે. (૨૪)

(૨૮)

ભવિષ્યનું ચિતરામણ કેવું કરવું તે તારા હાથની વાત છે. માટે કહ્યું છે કે, “ બંધ સમય જીવ ચેતીએ, ઉદય સમય શા ઉચાટ. ” (૨૮)

(૨૯)

‘હું અખદ્ધ છું’ ‘જ્ઞાયક છું’ એ વિકલ્પો પણ

અધ્યાત્મ કલ્પિકા]

[૪૭

દુઃખરૂપ લાગે છે. શાંતિ મળતી નથી. વિકલ્પ માત્રમાં
દુઃખ—દુઃખ ભાસે છે, ત્યારે અપૂર્વ પુરુષાર્થ ઉપડતાં,
વસ્તુસ્વભાવમાં લીન થતાં, આત્માર્થી જીવને બધા
વિકલ્પો છૂટી જાય છે અને આનંદનું વેદન થાય છે. (૩૭)

(૩૦)

આત્માને મેળવવાનો જેને દૃઢ નિશ્ચય થયો છે
તેણે પ્રતિકૂળ સંયોગોમાં પણ તીવ્ર ને કરડો પુરુષાર્થ
ઉપાડ્યે જ છૂટકો છે. સદ્ગુરુનાં ગંભીર અને મૂળ
વસ્તુસ્વરૂપ સમન્વય એવાં રહસ્યોથી ભરપૂર વાક્યોનું
ખરો મુમુક્ષુ ખૂબ ઊંડું મંથન કરીને મૂળમાર્ગને શોધી
કાઢે છે. (૩૮)

(૩૧)

જીવન આત્મામય જ કરી લેવું જોઈએ. ભલે
ઉપયોગ સૂક્ષ્મ થઈને કાર્ય કરી શકતો ન હોય પણ
પ્રતીતિમાં એમ જ હોય કે આ કાર્ય કર્યું જ લાભ
છે, મારે આ જ કરવું છે; તે વર્તમાન પાત્ર છે. (૪૬)

(૩૨)

તું સત્ની ઊંડી જિજ્ઞાસા કર, જેથી તારો પ્રયત્ન
ખરાખર ચાલશે. તારી મતિ સરળ અને સવળી થઈ
આત્મામાં પરિણમી જશે. સતના સંસ્કાર ઊંડા નાખ્યા
હશે તો છેવટે ખીજ ગતિમાં પણ સત્ પ્રગટશે, મારે

૪૮]

[અધ્યાત્મ કણિકા]

સત્ના ઊંડા સંસ્કાર રેડ. (૫૦)

(૩૩)

જ્ઞાયકના લક્ષે જીવ સાંભળે, ચિંતવન કરે, મંથન કરે તેને—ભલે કદાચ સમ્યગ્દર્શન ન થાય તોપણ—સમ્યક્-સન્મુખતા થાય છે. અંદર દૃઢ સંસ્કાર પાડે, ઉપયોગ એકમાં ન ટકે તો બીજામાં ફેરવે, ઉપયોગ બારીકમાં બારીક કરે, ઉપયોગમાં સૂક્ષ્મતાકરતો કરતો ચૈતન્ય-તત્ત્વને ગ્રહણ કરતો આગળ વધે, તે જીવ ક્રમે સમ્યગ્-દર્શનને પ્રાપ્ત કરે છે. (૬૨)

(૩૪)

દ્રવ્ય તો નિવૃત્ત જ છે. તેને દૃઢપણે અવલંબીને ભવિષ્યના વિભાવથી પણ નિવૃત્ત થાવ. મુક્તિ તો જેમના હાથમાં આવી ગઈ છે એવા મુનિઓને, ભેદ-જ્ઞાનની તીક્ષ્ણતાથી પ્રત્યાખ્યાન થાય છે. (૭૩)

(૩૫)

‘હું તો ઉદાસીન જ્ઞાતા છું’ એવી નિવૃત્તિદશામાં જ શાંતિ છે. પોતે પોતાને જાણે અને પરનો અકર્તા થાય તો મોક્ષમાર્ગની ધારા પ્રગટે અને સાધકદશાની શરૂઆત થાય. (૮૪)

(૩૬)

મુનિઓ અસંગપણે આત્માની સાધના કરે છે. સ્વરૂપગુપ્ત થઈ ગયા છે. પ્રચુર સ્વસંવેદન જ મુનિનું

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૪૯

ભાવલિંગ છે. (૯૫)

(૩૭)

‘હું અનાદિ-અનંત મુક્ત છું’ એમ શુદ્ધ આત્મદ્રવ્ય પર દષ્ટિ દેતાં શુદ્ધ પર્યાય પ્રગટ થાય છે. ‘દ્રવ્ય તો મુક્ત છે, મુક્તિની પર્યાયને આવવું હોય તો આવે’ એમ દ્રવ્ય પ્રત્યે આલંબન અને પર્યાય પ્રત્યે ઉપેક્ષાવૃત્તિ થતાં સ્વાભાવિક શુદ્ધ પર્યાય પ્રગટે જ છે. (૧૦૦)

(૩૮)

આત્મા સર્વોત્કૃષ્ટ છે, આશ્ચર્યકારી છે. જગતમાં તેનાથી ઊંચી વસ્તુ નથી. એને કોઈ લઈ જઈ શકતું નથી. જે છૂટી જાય છે તે તો તુચ્છ વસ્તુ છે; તેને છોડતાં તેને ડર કેમ લાગે છે? (૧૦૨)

(૩૯)

‘હું શુદ્ધ છું’ એમ સ્વીકારતાં પર્યાયની રચના શુદ્ધ જ થાય છે. જેવી દષ્ટિ તેવી સૃષ્ટિ. (૧૦૪)

(૪૦)

આત્માએ તો ત્રિકાળ એક જ્ઞાયકપણાનો જ વેષ પરમાર્થે ધારણ કરેલો છે. જ્ઞાયક તત્ત્વને પરમાર્થે કોઈ પર્યાયવેષ નથી, કોઈ પર્યાય-અપેક્ષા નથી. આત્મા ‘મુનિ છે’ કે ‘કેવળજ્ઞાની છે’ કે ‘સિદ્ધ છે’ એવી એક પણ પર્યાય-અપેક્ષા ખરેખર જ્ઞાયક પદાર્થને નથી. જ્ઞાયક તો

૭

૫૦]

[અધ્યાત્મ કલ્પિકા

જ્ઞાયક જ છે. (૧૦૫)

(૪૧)

પરમ પુરુષ તારી નિકટ હોવા છતાં તેં જ્ઞેયા નથી.
દષ્ટિ બહાર ને બહાર જ છે. (૧૧૦)

(૪૨)

પરમાત્મા સર્વોત્કૃષ્ટ કહેવાય છે. તું ખોતે જ
પરમાત્મા છે. (૧૧૧)

(૪૩)

સહજ તત્ત્વ અખંડિત છે. ગમે તેટલો કાળ ગયો,
ગમે તેટલા વિભાવ થયા, તોપણ પરમ-પારિણામિકભાવ
એવો ને એવો અખંડ રહ્યો છે; કોઈ ગુણ અંશે પણ
ખંડિત થયો નથી. (૧૧૨)

(૪૪)

ગમે તેવા સંયોગમાં આત્મા ખોતાની શાંતિ પ્રગટ
કરી શકે છે. (૧૧૬)

(૪૫)

ગુરુની વાણીથી જ્ઞેનું હૃદય ભેદાઈ ગયું છે અને
જ્ઞેને આત્માની લગની લાગી છે, તેનું ચિત્ત ખીજે કયાંય
ચાંટતું નથી. તેને એક પરમાત્મા જ જ્ઞેઈ એ છે, ખીજું
કાંઈ જ્ઞેઈતું નથી. (૧૧૯)

(૪૬)

નિજ ચૈતન્યદેવ પોતે ચક્રવર્તી છે, એમાંથી અનંત રત્નોની પ્રાપ્તિ થશે. અનંત ગુણોની ઋદ્ધિ જે પ્રગટે તે પોતામાં છે. (૧૩૦)

(૪૭)

શુદ્ધોપયોગથી બહાર આવીશ નહિ; શુદ્ધોપયોગ તે જ સંસારથી ઊગરવાનો માર્ગ છે. શુદ્ધોપયોગમાં ન રહી શકે તો પ્રતીત તો યથાર્થ રાખજે જ. જે પ્રતીતમાં ફેર પડ્યો તો સંસાર ઊભો છે. (૧૩૧)

(૪૮)

ચૈતન્યપરિણતિ તે જ જીવન છે. બહારનું તો અનંતવાર મળ્યું, અપૂર્વ નથી, પણ અંદરનો પુરુષાર્થ તે જ અપૂર્વ છે. બહાર જે સર્વસ્વ મનાઈ ગયું છે તે પક્ષટીને સ્વમાં સર્વસ્વ માનવું છે. (૧૩૭)

(૪૯)

હે શુદ્ધાત્મા ! તું મુક્તસ્વરૂપ છે. તને ઝાળખવાથી પાંચ પ્રકારનાં પરાવર્તનોથી છુટાય છે, માટે તું સંપૂર્ણ મુક્તિને દેનાર છે. તારા પર એકધારી દષ્ટિ રાખવાથી, તારા શરણે આવવાથી, જન્મ-મરણ ટળે છે. (૧૬૬)

(૫૦)

એક ચૈતન્યને જ ગ્રહણ કર. બધાય વિભાવોથી

પર]

[અધ્યાત્મ કણિકા

પરિમુક્ત, અત્યંત નિર્મળ નિજ પરમાત્મતત્ત્વને જ ગ્રહણ કર, તેમાં જ લીન થા, એક પરમાણુમાત્રની પણ આસક્તિ છોડી દે. (૧૭૦)

(૫૧)

પૂ. ગુરુદેવે મોક્ષનો શાશ્વત માર્ગ અંદરમાં દેખાડ્યો છે, તે માર્ગે જો. (૧૯૪)

(૫૨)

બધાએ એક જ કરવાનું છે—દરેક ક્ષણે આત્માને જ ઊધ્વ રાખવો, આત્માની જ પ્રમુખતા રાખવી. જિજ્ઞાસુની ભૂમિકામાં પણ આત્માને જ અધિક રાખવાનો અભ્યાસ કરવો. (૧૯૫)

(૫૩)

ચૈતન્યની અગાધતા, અપૂર્વતા ને અનંતતા ખતાવનારાં, ગુરુનાં વચનો વડે શુદ્ધાત્મદેવ ખરાખર જાણી શકાય છે. ચૈતન્યના મહિમાપૂર્વક સંસારનો મહિમા છૂટે તો જ ચૈતન્યદેવ સમીપ આવે છે.

હું શુદ્ધાત્મદેવ ! તારા શરણે આવવાથી જ આ પંચપરાવર્તનરૂપી રોગ શાંત થાય છે. જેને ચૈતન્યદેવનો મહિમા લાગ્યો તેને સંસારનો મહિમા છૂટી જ જાય છે. અહો ! મારા ચૈતન્યદેવમાં તો પરમ વિશ્રાંતિ છે, ખહાર નીકળતાં તો અશાંતિ જ લાગે છે.

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૫૩

હું નિર્વિકલ્પ તત્ત્વ જ છું. જ્ઞાનાનંદથી ભરેલું જે નિર્વિકલ્પ તત્ત્વ, ખસ તે જ મારે જોઈ એ છે, ખીજું કંઈ જોઈતું નથી. (૨૦૫)

(૫૪)

જ્ઞાતાનું ધ્યાન કરતાં કરતાં આત્મા જ્ઞાનમય થઈ ગયો, ધ્યાનમય થઈ ગયો, એકાગ્રતામય થઈ ગયો. અંદર ચૈતન્યના નંદનવનમાં એને ખધું મળી ગયું. હવે ખહાર શું લેવા જાય ? ગ્રહવાયોગ્ય આત્મા ગ્રહી લીધો, છોડવાયોગ્ય ખધું છૂટી ગયું, હવે શું કરવા ખહાર જાય ? (૨૩૨)

(૫૫)

અંદરથી જ્ઞાન અને આનંદ અસાધારણપણે પૂર્ણ પ્રગટ થયાં, તેને હવે ખહારથી શું લેવાનું બાકી રહ્યું ? નિર્વિકલ્પ થયા તે થયા, ખહાર આવતા જ નથી. (૨૩૩)

(૫૬)

ઓહો ! આત્મા તો અનંતી વિભૂતિથી ભરેલો, અનંત ગુણોનો રાશિ, અનંતા ગુણોનો મોટો પર્વત છે ! ચારે તરફ ગુણો જ ભરેલા છે. અવગુણ એક પણ નથી. ઓહો ! આ હું ? આવા આત્માનાં દર્શન માટે જીવે કદી ખરું કુતૂહલ જ કયું નથી. (૨૪૪)

(૫૭)

હું મુક્ત જ છું. મારે કંઈ જોઈતું નથી. હું તો

૫૪]

[અધ્યાત્મ કણિકા

પરિપૂર્ણ દ્રવ્યને પકડીને બેઠો છું —આમ જ્યાં અંદરમાં નકકી કરે છે, ત્યાં અનંતી વિભૂતિ અંશે પ્રગટ થઈ જાય છે. (૨૪૫)

(૫૮)

જે ખૂબ થાકેલો છે, દ્રવ્ય સિવાય જેને કંઈ બેઠતું જ નથી, જેને આશા-પિપાસા છૂટી ગઈ છે, દ્રવ્યમાં જે હોય તે જ જેને બેઠવું છે, તે સાચો જિજ્ઞાસુ છે.

દ્રવ્ય કે જે શાંતિવાળું છે તે જ મારે બેઠવું છે— એવી નિસ્પૃહતા આવે તો દ્રવ્યમાં ઊંડે જાય અને બધી પર્યાય પ્રગટે. (૨૭૨)

(૫૯)

‘શુભાશુભ ભાવથી જુદો, હું જ્ઞાયક છું’ તે દરેક પ્રસંગમાં યાદ રાખવું. ભેદજ્ઞાનનો અભ્યાસ કરવો તે જ મનુષ્યજીવનની સાર્થકતા છે. (૨૭૬)

(૬૦)

બહારનાં બધાં કાર્યમાં સીમા-મર્યાદા હોય. અમર્યાદિત તો અંતર્જ્ઞાન અને આનંદ છે. ત્યાં સીમા-મર્યાદા નથી. અંદરમાં—સ્વભાવમાં મર્યાદા હોય નહિ. જીવને અનાદિ કાળથી જે બાહ્ય વૃત્તિ છે, તેની જે મર્યાદા ન હોય તો તો જીવ કદી પાછો જ ન વળે, બાહ્યમાં જ સદા રોકાઈ જાય. અમર્યાદિત તો આત્મસ્વભાવ જ

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૫૫

છે. આત્મા અગાધ શક્તિનો ભરેલો છે. (૨૮૧)

(૬૧)

આ તો અનાદિનો પ્રવાહ બદલવાનો છે. અધરું કામ તો છે, પણ જાતે જ કરવાનું છે. બહારની ડૂંક શા કામની? ડૂંક તો પોતાના આત્મતત્ત્વની લેવાની છે. (૨૮૬)

(૬૨)

ચૈતન્યની ઊંડી ભાવના તો અન્ય ભવમાં પણ ચૈતન્યની સાથે જ આવે છે. આત્મા તો શાશ્વત પદાર્થ છે ને! ઉપલક્ષ વિચારોમાં નહિ પણ અંદરમાં ઘોલન કરીને, તત્ત્વવિચારપૂર્વક ઊંડા સંસ્કાર નાખ્યા હશે તે સાથે આવશે. (૨૮૯)

(૬૩)

પરિભ્રમણ કરતાં અનંત કાળ વીત્યો. તે અનંત કાળમાં જીવે 'આત્માનું કરવું છે' એવી ભાવના તો કરી પણ તત્ત્વરુચિ અને તત્ત્વમંથન ક્યું નહીં. પોસાણમાં તો એક આત્મા જ પોષાય તેવું જીવન કરી નાખવું જોઈએ. (૩૦૦)

(૬૪)

ચૈતન્યલોક અદ્ભુત છે. તેમાં ઋદ્ધિની ન્યૂનતા નથી. રમણીયતાથી ભરેલા આ ચૈતન્યલોકમાંથી બહાર આવવું ગમતું નથી. જ્ઞાનની એવી તાકાત છે કે જીવ એક જ

૫૬]

[અધ્યાત્મ કણિકા

સમયમાં આ નિજ ઋદ્ધિને તથા બધાને જાણે છે. તે પોતાના ક્ષેત્રમાં નિવાસ કરતો જાણે છે; શ્રમ પડ્યા વગર, ખેદ તથા વગર જાણે છે. અંદર રહીને બધું જાણી લે છે, બહાર ડોકિયું મારવા જવું પડતું નથી. (૩૧૦)

(૬૫)

પોતાનો મહિમા જ પોતાને તારે. બહારનાં ભક્તિ-મહિમાથી નહિ પણ ચૈતન્યની પરિણતિમાં ચૈતન્યના નિજ મહિમાથી તરાય છે. ચૈતન્યના મહિમાવંતને ભગવાનનો સાચો મહિમા હોય છે. અથવા ભગવાનનો મહિમા સમજવો તે નિજ ચૈતન્યમહિમા સમજવામાં નિમિત્ત થાય છે. (૩૧૬)

(૬૬)

જેમ એક રત્નનો પર્વત હોય અને એક રત્નનો કણિયો હોય ત્યાં કણિયો તો વાનગીરૂપ છે; પર્વતનો પ્રકાશ અને તેની કિંમત ઘણી વધારે હોય, તેમ કેવળ-જ્ઞાનનો મહિમા શ્રુતજ્ઞાન કરતાં ઘણો વધારે છે. એક સમયમાં સર્વ દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવને સંપૂર્ણપણે જાણનાર કેવળજ્ઞાનમાં અને અલ્પ સામર્થ્યવાળા શ્રુતજ્ઞાનમાં—ભલે તે અંતર્મુદૂર્તમાં બધુંય શ્રુત ફેરવી જનાર શ્રુતકેવળીનું શ્રુતજ્ઞાન હોય તોપણ—ઘણો મોટો તફાવત છે. જ્યાં જ્ઞાન અનંત કિરણોથી પ્રકાશી નીકળ્યું, જ્યાં ચૈતન્યની

અધ્યાત્મ કણિકા]

[૫૭

ચમત્કારિક ઋદ્ધિ પૂર્ણ પ્રગટ થઈ ગઈ—એવા પૂર્ણ ક્ષાયિક જ્ઞાનમાં અને અંડાત્મક ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાનમાં અનંતો કેર છે. (૩૨૪)

(૬૭)

જ્ઞાનીને સ્વાનુભૂતિ વખતે કે ઉપયોગ બહાર આવે ત્યારે દષ્ટિ તળ ઉપર કાયમ ટકેલી છે. બહાર એકમેક થયેલો દેખાય ત્યારે પણ તે તો (દષ્ટિ-અપેક્ષાએ) ઊંડી ઊંડી ગુફામાંથી બહાર નીકળતો જ નથી. (૩૨૫)

(૬૮)

તળ સ્પર્શ્યું તેને બહાર થોથું લાગે છે. ચૈતન્યના તળમાં પહોંચી ગયો તે ચૈતન્યની વિભૂતિમાં પહોંચી ગયો. (૩૨૬)

(૬૯)

કોઈ પણ પ્રસંગમાં એકાકાર ન થઈ જવું. મોક્ષ સિવાય તારે શું પ્રયોજન છે? પ્રથમ ભૂમિકામાં પણ ‘માત્ર મોક્ષ—અભિલાષ’ હોય છે.

જે મોક્ષનો અર્થ હોય, સંસારથી જેને થાક લાગ્યો હોય, તેના માટે ગુરુદેવની વાણીનો ઘોઘ વહી રહ્યો છે જેમાંથી માર્ગ સૂઝે છે. ખરું તો, અંદરથી થાક લાગે તો, જ્ઞાની દ્વારા કંઈક દિશા સૂઝ્યા પછી અંદરમાં ને અંદરમાં પ્રયત્ન કરતાં આત્મા મળી જાય છે. (૩૫૧)

૫૮]

[અધ્યાત્મ કલ્પિકા

(૭૦)

તરવાનો ઉપાય બહારના ચમત્કારોમાં રહેલો નથી. બાહ્ય ચમત્કારો સાધકનું લક્ષણ પણ નથી. ચૈતન્યચમત્કાર-સ્વરૂપ સ્વસંવેદન તે જ સાધકનું લક્ષણ છે. જે ઊંડે ઊંડે રાગના એક કણને પણ લાભરૂપ માને છે, તેને આત્માનાં દર્શન થતાં નથી. નિસ્પૃહ એવો થઈ જા કે મારે મારું અસ્તિત્વ જ જોઈએ છે, ખીજું કંઈ જોઈતું નથી. એક આત્માની જ રહ લાગે અને અંદરમાંથી ઉત્થાન થાય તો પરિણતિ પલટ્યા વિના રહે નહિ. (૩૫૫)

(૭૧)

મુનિરાજનો નિવાસ ચૈતન્યદેશમાં છે. ઉપયોગ તીખો થઈને ઊંડે ઊંડે ચૈતન્યની ગુફામાં ચાલ્યો જાય છે. બહાર આવતાં મહા જેવી દશા હોય છે. શરીર પ્રત્યેનો રાગ છૂટી ગયો છે. શાંતિનો સાગર પ્રગટ્યો છે. ચૈતન્યની પર્યાયના વિવિધ તરંગો ઊછળે છે. જ્ઞાનમાં કુશળ છે, દર્શનમાં પ્રબળ છે, સમાધિના વેદનાર છે. અંતરમાં તૃપ્ત તૃપ્ત છે, મુનિરાજ જાણે વીતરાગતાની મૂર્તિ હોય એ રીતે પરિણમી ગયા છે. દેહમાં વીતરાગદશા છવાઈ ગઈ છે. જિન નહિ પણ જિન સરખા છે. (૩૫૬)

(૭૨)

ગુરુદેવે શાસ્ત્રોનાં ગહન રહસ્યો ઊકેલીને સત્ય

અબ્યાત્મ કથિકા ।

[૫૯

શોધી કાઢ્યું ને આપણી પાસે સ્પષ્ટ રીતે મૂક્યું છે. આપણે કયાંય સત્ય ગોતવા જવું પડ્યું નથી. ગુરુદેવનો પ્રતાપ કોઈ અદ્ભુત છે. ‘ આત્મા ’ શબ્દ બોલતાં શીખ્યાં હોઈએ તો તે પણ ગુરુદેવના પ્રતાપે ‘ ચૈતન્ય છું’, ‘ જ્ઞાયક છું ’—ઈત્યાદિ ઈત્યાદિ બધું ગુરુદેવના પ્રતાપે જ જણાયું છે. ભેદજ્ઞાનની વાત સાંભળવી દુર્લભ હતી તેને બદલે તેઓશ્રીની સાતિશય વાણી દ્વારા તે વાતના હંમેશાં ધોધ વરસે છે. ગુરુદેવ જાણે કે હાથે ઝાલીને શીખવી રહ્યા છે. પોતે પુરુષાર્થ કરી શીખી લેવા જેવું છે. અવસર ચૂકવાયોગ્ય નથી. (૩૬૪)

